

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Støv og stjærner

Citation: Hjortø, Knud: "Støv og stjærner", i Hjortø, Knud: *Støv og stjærner*, Schubothe, 1904, s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_04-shoot-idm139911749004736/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Støv og stjærner

dog altid flået på en standsmaessig måde; de spytter i næverne og skælder ud. Folk, der læser det, forstår dog så meget, at man er en mand, der har gjort noget.

Nu var der en gammel mand - han var for resten nær ved at dø den gang, hans venner var alvorligt bekymrede på hans vegne og opfordrede ham indtrængende til at hvile sig og i nogen tid overlade kritikken til yngre, pålidelige kræfter, men han vilde ikke svigte sit hverv, så længe han kunde holde på en pen, så stor var hans pligtiver og hans kærlighed til litteraturen. Denne mand havde læst Ivar Holts anden bog og fik nu også fat i den tredje. Han huskede meget godt den anden og behøvede aldeles ikke at læse den tredje helt igennem for at opdage, at forfatteren ikke havde forbedret sig siden sidst. Det var en ubehagelig bog, den fornærmede ham; ganske vist var den ikke rettet mod ham personligt, men den kunde udmærket godt fortolkes som hån mod alderdommens sunde fornuft. På side 38, linje 7 fra neden stansede han, han kunde ikke mere, det var ikke til at forlange. Ja - alderdommen er gammel, og ungdommen er fræk - -

Mæn -

Han anbragte sig i sin skrivestol - hustru og døtre ilede til og stivede ham bekymret af med puder - og så skrev han med skæld og smæld sin sidste artikel. Den kom i trykken samme aften, næste morgen så han for sidste gang et eksemplar af sit kære blad, om eftermiddagen udåndede han. Dette skele i hans egen otte og halvfjerdsindstyvende og i bladets et hundrede og syv og halvfemsindstyvende årgang.